Quina hora tens al nas?

Ja no sentim a parlar de la crisi de què molts encara ens estem recuperant, ni de tot allò que s'ha desmuntat pel camí. Aquelles coses que abans d'aquest període ens feien sentir que tot anava bé, quan teníem feina. Potser era una falsa il·lusió que es va truncar quan no hi havia una altra cosa als mitjans i a les xarxes que una gran hecatombe que esborrava el futur immediat.

Sembla que entre el ressò de la bonança i unes triples eleccions -europees, municipals i generals- , tot passa i tot va bé. Ara sembla que hi ha feina o que hi ha més oportunitat i inversió. Tot i així ens avisen amb una mà que val més preveure una altra crisi propera, i amb l'altra que hem d'invertir per fer girar la roda i tenir benefici mutu. No se què pensar.

Pel que fa al tema laboral, fins i tot en època de poques oportunitats laborals, alguns s'emparaven en els seus familiars i animals de companyia. Val la pena pensar que quan un reprèn una jornada laboral estàndard, potser no troba més remei que permetre que els animals passin hores sols.

Em voldria remetre a la normativa de tinença que en algun racó -us convido a buscar-ho- parla de les hores que pot romandre un animal en un balcó o lligat a un pal o quan la Ordenança Cívica considera que no és moment de bordar o de fer soroll. També -evidentment- el bon comportament al carrer és lloable, per a qualsevol activitat amb animals. En qualsevol cas la percepció del temps es diferent quan esperes o quan fas esperar.

Vaig tenir la sort que rebre una petita formació etològica al nostre municipi i feien una explicació científica -més aviat tècnica- de com els gossos veuen passar el temps. La conclusió resumida és la disminució del nivell de la nostra olor a l'ambient. Val a dir primerament que aquesta olor es la que ens identifica amb el nostre soci pelut.

Nosaltres estem a casa amb l'animal en qüestió -donem per fet que ens té confiança i portem temps junts amb unes rutines-. En el moment de sortir de casa per anar a la feina i obviant la tristor que li podem provocar o el neguit de si trigarem gaire, ells arriben a 'memoritzar' una intensitat de la nostra olor en aquell moment en l'ambient. Evidentment entre corrents i finestres obertes o el pas de les hores, aquesta olor va en declivi. A partir d'aquí, en el moment que tornem, posteriorment a la rebuda amb més o menys èmfasi, l'animal torna a gravar d'alguna forma aquest nivell de presència, a nivell olfactiu. Bé, aquest diferencial entre la sortida -diguem 100%- i la tornada -diguem 50%- es la percepció del pas del temps que tenen per percebre el temps.

D'aquí la sensació o els comentaris que sovint rebem entre amics amb animals, com sembla que notin com algú torna, sense escoltar cap soroll característic o cap contacte visual llunyà, apropant-se. Dóna la sensació que saben quan tornem amb un rellotge per detectar-ho. Doncs és arribat aquest nivell '50%' que els diu 'ja es l'hora' de tornar de la persona. Per altra banda, quan triguem més del compte és quan poden començar els nervis o els gemecs segons el cas.

Tot plegat, per una banda, amb la crisi tindrem una bona companyia i patiment nostre per no tenir feina i per l'altra -entenent la bonança laboral-, patiment per no ser-hi o enyorança mútua. Tot i ser necessària la normativa -al nostre entendre de mínims-, hauríem de pensar a gran escala per concebre una tinença responsable compatible amb una conciliació. En cap cas podem guanyar els dos. Ells continuaran amb el rellotge de l'olor, mirant de passar el temps.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/142153.html

Copyright 2024 Cugat.cat

Álex Cuesta és membre de la PAS

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/142153.html

Copyright 2024 Cugat.cat